

[Tove Jørgensen.]

»Er begrundelsen den betydelige arbejdsløshed, så må jeg sige, at jeg ikke finder dette helt rigtigt. Det kan ikke være meningen, at de ældre, der har mulighed for og lyst til fortsat at yde en arbejdsindsats, nu skal skubbes ud fra arbejdsmarkedet med den motivering, at de jo kan få pension.«

Så kan man spørge sig selv, hvad der er meningen med dette forslag om førtidspension, hvori det direkte hedder, at beskæftigelsessituationen både på lokalt plan og i landet som helhed spiller en rolle ved bedømmelsen af førtidspensionssager. Der kan jeg da godt undre mig lidt over, at fru Inge Fischer Møller, som kommer fra SID, virkelig kan være tilfreds med dette forslag, når SID har udarbejdet et langt bedre forslag i den retning.

Jeg vil lige kort gentage, hvad jeg sagde sidst. Vi foretrækker en generel nedsættelse af pensionsalderen. Det må jo være et indlysende krav, når kun 40 pct. af en årgang 67-årige ikke modtager en eller anden form for pension. Så længe dette krav ikke kan gennemføres, må det sociale kriterium indgå i retten til at få tildelt invalidepension. I øvrigt er det umuligt at adskille de lægelige og sociale kriterier.

Som det fremgik af radio- og tv-udsendelsen »Åben Skærm« i går, er der masser af mennesker, der kan bestride lette job: portnere o. lign., der er bare ikke arbejdspladser til rådighed. Det er forkasteligt, at man vil overføre bistandslovens skønsprincip, hvad angår ægtefællens arbejdsevne, til førtidspensionen. Det er ligeledes forkert, at man skal sammenligne førtidspensionen med varig hjælp efter bistandsloven. De mennesker, der her er tale om, har krav på kortvarig hjælp. De er principielt til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er arbejdsmarkedet, der ikke er til rådighed for dem.

I arbejdsretlig henseende blev førtidspensionisterne stillet ringere end andre arbejdssøgende, idet såvel 78 dages reglen som 13 ugers reglen i dagpengelovens § 26 skal følges. Det har vi fået at vide i svar på spørgsmål fra folketingets socialudvalg.

Hvad angår tilbagevenden til arbejdsmarkedet virker det ikke betryggende, at det er arbejdsformidlingen, der skal etablere den. I en undersøgelse foretaget af Rørlæggernes & Blikkenslagernes Fagforening af 1873 fremgår det, at arbejdsformidlingen ikke følger det cirkulære, arbejdsministeren har udsendt den 20.

august 1976, hvori det hedder, at langvarigt ledige skal have fortrinsret. Når dette viser sig ikke at være tilfældet, er der endnu større risiko for, at førtidspensionister aldrig kommer i arbejde igen, og med kun 8 arbejdskonsulenter mere kan arbejdsformidlingen slet ikke klare det, selv om viljen havde været til stede. Når dette end ikke synes at være tilfældet, når arbejdsformidlingen helt og holdent skal rette sig efter arbejdsgivernes krav, er udsigten til genplacering særdeles ringe.

Med hensyn til det antal, 1.500, det siges at dreje sig om, tror jeg ikke, at det holder. Hvis man går ud fra de oplysninger, der gives i socialdemokratiets og LOs beskæftigelsesplan, har hver tredje arbejdsløs gået arbejdsløs i mere end 8 måneder, og sammenholder man dette med de statistikker, vi har modtaget i socialudvalget, er det helt andre tal, der kan forventes.

Som det fremgår af det sagte, vil DKP gå imod det af socialministeren fremsatte forslag. Med hensyn til ventepatienterne vil vi foreslå, at man i forhandlingerne om forbedring af deres forhold tager udgangspunkt i de af de tre forslagsstillere fremsatte lovforslag.

Socialministeren (Eva Gredal):

Fru Tove Jørgensen taler meget hurtigt, men det er måske med god grund, så vi ikke kan høre alt, hvad der bliver sagt, men én ting vil jeg gerne have at vide: hvormed begrundes fru Tove Jørgensen sit postulat om, at jeg har godkendt venteafdelinger på Rudolph Berghs hospital og Øresundshospitalet?

Grethe Philip (RV):

Så vidt jeg kunne lytte mig til i fru Tove Jørgensens rivende ordstrøm, var der en hel del misforståelser vedrørende lovforslag nr. L 51 (om nedsættelse af aldersgrænsen), men jeg går ud fra, at socialministeren vil komme tilbage til det.

Vedrørende spørgsmålet om den mulighed, der nu foreslås åbnet for førtidspensionering fra det 55. år, kan jeg for det radikale venstres vedkommende henvise til, hvad vi sagde ved tidligere lejlighed, da et tilsvarende forslag blev fremsat og var til første behandling her i tinget. Vi er, i modsætning til hvad jeg forstår gælder for det kommunistiske parti, tilhængere af det forslag; vi mener, det er godt, at der gives yderligere muligheder for at få tildelt en førtidspensionering. Det gælder jo bl. a. for en hel del tidligt udslidte mennesker, der er i en